Albertas Latužis: Paskaitykime Romiečiams 1,18-23, 28-32 „*Dievo rūstybė apsireiškia iš dangaus už visokią žmonių bedievystę ir neteisybę, kai teisybę jie užgniaužia neteisumu. Juk tai, kas gali būti žinoma apie Dievą, jiems aišku, nes Dievas jiems tai apreiškė. Jo neregimosios ypatybės – jo amžinoji galybė ir dievybė – nuo pat pasaulio sukūrimo aiškiai suvokiamos iš Jo kūrinių, todėl jie nepateisinami. Pažinę Dievą, jie negarbino Jo kaip Dievo ir Jam nedėkojo, bet tuščiai mąstydami paklydo, ir neišmani jų širdis aptemo. Vadindami save išmintingais, tapo kvaili.*

Jie išmainė nenykstančiojo Dievo šlovę į nykstančius žmogaus, paukščių, keturkojų bei šliužų atvaizdus." „Kadangi jie nesirūpino pažinti Dievą, tai Dievas leido jiems vadovautis netikusiu išmanymu ir daryti, kas nepridera. Todėl jie pilni visokio neteisumo, netyrumo, piktybių, godulystės ir piktumo, pilni pavydo, žudynių, nesantaikos, klastingumo, paniekos, apkalbų. Tai šmeižikai, nekenčiantys Dievo, akiplėšos, išpuikėliai, pagyrūnai, išradingi piktadariai, neklausantys tėvų, neprotingi, nepatikimi, nemylintys, neatlaidūs, negailestingi. Nors jie žino teisingą Dievo nuosprendį, kad visa tai darantys verti mirties, jie ne tik patys taip daro, bet ir palaiko taip darančius
.“

Matome tamsiomis spalvomis nupieštą paveikslą. Baltink kiek nori, bet gyvenimas yra toks, koks jis yra.

Šiandien noriu paliesti laba plačią temą – pažinti Dievą. Visko negalėsime aptarti. Užduosiu retorinį klausimą: ar pažįstate Dievą? Čia reikėtų vengti garsių šūkių, garsių žodžių.

Pavyzdys: ar visada galime pasakyti, kad pažįstame vieną ar kitą žmogų? Gal kartu dirbame, gal jis mano giminaitis? Gali taip atsitikti, kad žmona savo vyro po penkių bendro gyvenimo metų dar nepažįsta. Man teko išklausyti tokių pasisakymų.

Kaip kitus galime pažinti? Tik tuomet, kai atvirai ir nuolat bendraujame. Reikalingas abipusis glaudus ryšys. Reikia ir kalbėti, ir klausytis. Žmogaus elgesys pasako, ar jis yra sąžiningas, ar toks nėra.

Galatams 4,9 „*Bet dabar, pažinę Dievą arba, geriau sakant, Dievo pažinti, - kaipgi galite grįžti prie menkų ir vargingų pradmenų, kuriems ir vėl norite vergauti* ?!“

Šis klausimas gali būti labai skaudus. Stebimės dėl kitų: kaip tai gali būti? Bet juk taip gali atsitikti ir mums. Dievas visada laimins mūsų atvirumą. Gerai kam nors pasakyti apie savo problemas. Gal esame pavargę, gal nesusitvarkome su gyvenimo užduotimis.

Dievas mus pažino, tai kaip mes galime vėl grįžti prie menkų dalykų? Tai nėra tik mūsų dienų problema. Taip buvo ir prieš du tūkstančius metų. Tokia žmogaus prigimtis. Žmogus nesikeičia. Problemos yra tos pačios.

Biblija nurodo, kad žmogaus kelias į Dievo pažinimą prasideda Dievo iniciatyva. Ši iniciatyva yra nulemta dieviškos prigimties, nes Dievas yra meilė.

„Na ir kas?“ – paklaustų skeptikas. „Kam man tos meilės reikia. Aš visko turiu pakankamai.“ – dar pridurs jis. Kristaus žodžiai: „Palaiminti tie, kurie jaučia dvasinį neturtą.“ Jūs sakysite, kad aš neteisingai pacitavau iš Kalno pamokslo. Buvo gal 1965 ar 1966 metai. Vėlyva naktis. Grįžtu namo, rakinu namo duris, o ant palangės padėta knyga, juodu viršeliu. Galvoju: „Kas čia dabar?“ Ant knygos buvo užrašyta Naujasis Testamentas. Algirdo Jurėno naujas vertimas. Aš buvau girdėjęs, kad Britanijoje išspausdintas. Jau buvau ir matęs, bet nebuvo galima gauti. Kam jis atneštas, kodėl čia padėtas? Šito aš nežinojau, bet nusprendžiau jį paimti, o vėliau išsiaiškinti.

Užeinu į kambarį, įžiebiu šviesą ir atsiverčiu bet kur, ir skaitau tuos žodžius, kuriuos jums ką tik pacitavau. Dabar jūs suprasite, ką man tai reiškia. Anksti pamilau Dievo Žodį. Ne visom jėgom, bet pamilau. Jaučiau traukimą prie Dievo Žodžio. Aš nuo vaikystės daug žinojau, bet ši eilutė man ypač įstrigo. Lietuviai, kai nori žmogų pažeminti, sako: „Jis yra dvasios ubagas“. Aš galvojau: „Nenoriu būti dvasios ubagu. Bet kaip reikia suprasti šiuos Kristaus žodžius?“

Tuomet man buvo gal dvidešimt metų. Kad Dievas yra didžioji meilė, geriausiai galime suprasti tuomet, kai patys atsiduriame duobėje. Užjaučiu tuos žmones, man jų gaila, kurie skęsta amoralume, priklausomybėje, varginami ligų, įvairių bėdų. Man gaila žmonių, kurie skęsta emocinėje tamsoje.

Prieš pora dienų man skambino viena sesuo, kuri papasakojo apie vieną jaunuolį. Jis stovėjo

gatvės gale. Priėjo vienas tikintysis ir su juo pasikalbėjo. Abu atėjo pas tą seserį. Vėliau paaiškėjo, kad jaunuolis atėjo į miesto pakraštį ir norėjo pasikarti. Jam dvidešimt dveji metai. Jis įklimpo į skolas ir nebematė išeities. Tai jį labai išgąsdino. Vienas gali pradėti gerti, kitas bando nusižudyti. Kaip su tuo jaunuoliu bus ateityje, neaišku, bet tą vakarą jis labai įdėmiai klausėsi liudijimo apie Kristų.

Tik tuomet, kai mes pajusime dvasinį vargą, įvertinsime Dievo meilę.

Artinasi Jėzaus gimimo laikas. Ko verti mūsų mąstymai, filosofavimai, jei nebūtų Betliejaus įvykių. Kristus apsivilko žmogumi ir parodė savo meilę.

Aš manau, kad klaidingai elgiasi tie Evangelijos skelbėjai, kurie eina prie žmogaus ir sako: „Dievas tave myli! Dievas tave myli!“ Man atrodo, kad taip lengvai pasakyti žodžiai pasilieka paviršiuje. Gal žmogus susidomės, o gal ir atvirai pasakys: „Kam man ta meilė reikalinga? Ir dar kažkokia neaiški.“

Ar mes galime pasakyti: „Aš galiu atsiliepti į šią šventą, begalinę meilę.“ Ar galime tuo džiaugtis? Ar galime savo džiaugsmą vienu ar kitu būdu viešai išreikšti, kai giedame giesmes, kai kalbame su žmogumi, ar savo gyvenimu?

Nesididžiuokime, kad pradėjome ieškoti Dievo. Aš dabar aiškiai matau, kad Dievas žengė pirmuosius žingsnius manęs link. Taip yra su visais žmonėmis. Aš nesu išimtis. Tesidžiaugia kasdienybėje mūsų širdys. Džiaukimės septintą dieną.

Šiandien važiavau pas jus ir mačiau laukuose dirbančius žmones. Juk šiandien sekmadienis. Švęskime septintą dieną, o dirbti reikia šešias dienas, nes taip sako Dievas.

Vienas brolis ieškojo darbo, kai buvo sunkūs nedarbo laikai. Jis susitarė su darbdaviu, bet pasakė: „Turiu dar vieną prašymą. Esu krikščionis. Noriu sekmadienį nedirbti.“ Tame darbe reikėjo dirbti kiekvieną dieną. Kai kas gali sakyti: „Koks neprotingas prašymas. Daug žmonių negauna darbo, o tu dar dienas renkiesi.“ Šeimininkas pasakė: „Gerai. Tegul bus taip, kaip tu nori.“

Aš užaugau kaime. Sekmadienį kolūkyje niekas nedirbdavo. Mano tėtis buvo brigadininkas. Jis sakė: „Kas sulydys, tas išdžiovins.“ Nebuvo svarbu, ar kolūkio šienas, ar savo. Aš iki šios dienos tai atsimenu. Toks buvo jo principas. Jis niekada dėl tų dalykų nesuko galvos.

Kodėl aš tai kalbu? Matome, kas atsitinka, kai mes, lyg ir pažinę Dievą, bet neiname tolyn pažinimo keliu. Yra toks posakis: „Gera pradžia – pusė darbo“. Jei kryptis bus neteisinga, tai nenukeliausime ten, kur tau reikia. Jeigu įveikei vieną kelio pusę, tai turi įveikti ir antrą.

Susitikimai su Dievu, artybė su Juo yra labai svarbu. Juk Kristus sakė: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir Aš esu jų tarpe.“

Niekas nesikeis nuo mūsų giesmių, mūsų maldų, nuo mūsų kalbų, nuo Rašto skaitymo, jei tai darysime paviršutiniškai. Tai tebus tam tikra tradicija ir apeiga.

Bet ką reiškia: „Mano vardu“? Ar aš galiu visuomenėje kalbėti jūsų vardu? Ne, nes jūs manęs neįpareigojote. Net žodis dabar nieko nereiškia. Dar reikia susitarimą pasirašyti ir patvirtinti. Čia yra mūsų visuomenės problemos.

Būti Kristaus vardu reiškia, kad Jis yra su mumis, kad pastoviai būname su Juo, pastoviai Jo klausomės ir su Juo kalbamės.

Palaiminta malda, kuri yra kaip pokalbis. Tikintiesiems iškyla pavojus melstis gražiai, pagal tam tikrą šabloną, vartoti tam tikrus žodžius. Man patinka graži malda, bet maldų yra įvairių.

Man pasakojo apie tokį atvejį. Tai buvo seniai. Ėjo jaunas vyras keliu ir nusiėmęs kepurę, vis suko ir suko ją aplink galvą. Žmonės galvojo, kad jam pasimaišė protas. Pasirodo, kad jis ką tik patyrė Dievo prisilietimą. Jis buvo pagautas Dievo Dvasios. Jis džiaugėsi. Jis norėjo padėkoti Dievui, bet nemokėjo to padaryti. Jo paklausė: „Ką ten darei su ta kepure?“ Jis atsakė: „Aš taip meldžiausi.“

Duok, Dieve, daugiau tokių maldų.

Mano žmona Nijolė lankėsi Vilniaus sekmininkų bažnyčioje. Ji padeda išleisti vaikiškų giesmių rinkinį. Grįžusi papasakojo apie vieną jaunuolį. Jis ką tik grįžo iš armijos ir pradėjo gerti. Pats mato, kad greitai smunka žemyn. Tikintieji pakvietė ateiti į pamaldas. Jis atsisakinėjo. Sakė: „Aš neturiu problemų. Problemų turite jūs.“ Vieną sekmadienį atėjo. Kai pastorius pakvietė su atgailos malda išeiti į priekį, tas jaunuolis norėjo eiti, bet negalėjo pakilti iš savo vietos. Vis dėlto jis atėjo į priekį. Bažnyčioje buvo kelios dešimtys senučių ir keli vyrai. Pastorius klausia: „Ko čia atėjai?“ Jaunuolis sako: „Nežinau.“ Pastorius klausia: „Tai gal atgailausi?“ Jaunuolis sako: „Gal.“ Dievo Dvasia jį pakaltino. Pastorius sako: „Klaupkis ir melskis.“ Jis atsiklaupė ir sako: „Tai, kad aš maldų nemoku.“ Pastorius sako: „Tau ir nereikia nieko mokėti. Sakyk paprastai, kas yra ant širdies.“ Jaunuolis kalbėjo, o kai baigė, tai jo girtumo nebeliko. Jis kažkur išgaravo.

Aš galvoju: kodėl? Nes viskas vyko natūraliai, nebuvo jokio apsimetimo. Bet tai tik krikščioniško gyvenimo pradžia. Vienų ji būna įspūdinga, kitų – ne.

Branginkime susitikimus su Dievu vienumoje. Taip geriau pažinsite Viešpatį. Tai bus teisingas kelias, kurio ilgisi mūsų širdis. Kiekvienas susitikimas su Dievu leidžia prisiliesti prie Dievo karalystės. Skeptikas pasakys, kad tai iliuzija, kad tokie mano įsitikinimai.

Biblijoje pasakyta, kad tikėjimas yra Dievo dovana. Tik žmogus šiame pasaulyje gali gauti tikėjimą. Aš skiriu tikėjimą ir religiją. Religinių kelių yra daug. Tikėjimas, t.y. pasitikėjimas gyvuoju Dievu, yra tik vienas. Tikėjimo aš negaliu parodyti kaip kokio daikto. Tik aš vienas žinau, ar jį turiu, ar neturiu.

Mums Lietuvoje yra proga liudyti apie tai žmonėms. Kartais jie sako: „Mano tėvai labai tikintys.“ Aš sakau: „Gal norite pasakyti, kad jie yra labai religingi?“

Jauskimės laimingi broliai ir seserys, kad buvo diena, kai patyrėme Viešpaties prisilietimą, kai Jį pažinome. Tiems, kurie nepatyrė to prisilietimo, linkiu jį patirti. Dar kartą klausiu: „Jei buvo pradžia, tai kaip jums toliau sekasi?“ Nepamirškime, kai iš čia išeisime.

Mūsų perskaitytas Romiečiams 1 skyriaus eilutės yra pilnos tragizmo. Laikraštyje skaičiau rimtą straipsnį. Ten buvo parašyta, kad Dievas išstumtas į užribį. Taip ir yra. Mūsų valstybėje, visuomenėje. Viešai yra deklaruojamos neva religinės vertybės, kartais iš tikinčiojo šaipomasi.

Dažnai mes patys susikuriame įvairius planus. Esu girdėjęs, kad misionieriai žino, kiek asmenų įtikės ir per kiek laiko. Tai keistas žinojimas. Neturime teisės užimti Dievo vietos ir nedarykime tokių skaičiavimų. Mes turime pagundą stumti žmones pro duris ir sakyti: „Eik į Dievo karalystę. Eik į Dievo karalystę.“ Kartais taip ir elgiamės. Mes džiaugiamės naujais bažnyčios nariais, o po to jie klausia: „Į kokią bažnyčią mes patekome?“ Man teko matyti tokių atvejų. Liūdna patirtis.

Jei esame Dievo pažinti, tai garbinkime Jį kaip Dievą. Pripažinkime Kristaus viešpatystę.

Skaitėme Romiečiams 1 skyryriuje, kad žmonės Dievo šlovę išmainė į stabmeldystę. Šiuo metu Lietuvoje šliužų niekas nesiruošia garbinti, bet yra daug kitokių stabų. Jie yra ne mažiau pavojingi ir žmogaus gyvenime užima Dievo vietą.

Kas ir kiek priklauso nuo žmogaus?

Jei žmogus nesirūpina pažinti Dievą, tai sulauks blogų rezultatų. Ar jūs norite būti tarp tų, kurie rūpinasi pažinti Dievą?

Norėčiau palinkėti branginti kiekvieną žmogų su charizma. Įsiklausykite vienas kito žodžius, priminimus, paraginimus. Vertinkite vienas kitą. Neužgaukite vienas kito. Branginkime tuos, kurie nori pažinti Dievą. Stenkimės visi eiti tuo pažinimo keliu.

Tepadeda jums Viešpats. Telaimina jus. Amen.

Albertas Latužis iš Klaipėdos

2008-11-24, Marijampolė